

Silviu Iliuță

DETECTIV DE ROMÂNIA

Volumul 1

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019

Un fel de introducere:

Pe la 8 ani, mi-am dorit să fiu un negru mititel. Îmi era foarte milă de unul dintre ei, așa că am plâns mult când a fost omorât de Agatha Christie. Patru zile, nu am ieșit din camera mea și n-aș fi ieșit nici azi, dacă mama nu m-ar fi tentat cu o vafă de vanilie.

Mai târziu, l-am descoperit pe Sherlock. La 9 ani, ieșeam în stația de tramvai și le spuneam oamenilor fraze ciudate de genul: „Știi că aveți o pisică acasă, pe nevasta dumneavoastră o cheamă Maria și vă înșală. Dimineată, între 8 și 8 și 10 minute ați mâncat ou ochi și o gogoasă”. A fost amuzant până într-o zi, când un vecin, care chiar avea o nevastă Maria, m-a luat de urechi și m-a dus acasă la tata, căruia i-a spus:

- Țsta e pervers! Nu știi cum, dar sigur se cațără pe balcon și ne urmărește pe geam în casă!

- Stați la etajul 4...

După aproximativ trei ani, l-am descoperit pe Poirot, belgianul impecabil și ordonat. Și am vrut să am și eu deasupra buzei de sus o mustăcioară răsucită. A mers o vreme, până ce fata de care îmi plăcea mi-a zis:

- Știi, erai chiar simpatic, te-aș fi pupat dacă nu îți desenai cu pixul treaba aia grețoasă.

Dragostea bate orice. În cazul ăsta l-a bătut pe Poirot-ul din mine.

Când am citit „Disparația statuii din parc”, de Rodica Ojog-Brașoveanu, aveam deja 14 ani. Am simțit imediat nevoia să fur un bust din Cișmigiu, numai pentru a vedea cum cineva anchetează cazul. N-a mers, nu am găsit macara. Apoi am încercat să fur statueta cu băiatul pișăcios de la cișmeaua din curtea unei fabrici. Dar am avut ghinion. Eram în vara anului '90 și când am ajuns acolo, furaseră cu totul fabrica.

Pe la 16 ani, detectivul lui Vlad Mușatescu m-a făcut să mă îndrăgostesc iremediabil de genul polițist. Și de gen, dar și de o vecină mai mare, care avea un umor asemănător cu al eroului cărții. Și al cărei tată chiar avea o mașină Fiat, pe care noi o numeam „fabrica de fum”. Singura problemă era că fata avea și greutatea asemănătoare cu a personajului principal, vreo 102 kilograme, iar toți banii mei de înghețată, merdenele și covrigi s-au dus pe apa sâmbetei. Sâmbătă, fiind un râu, pe care eu l-am localizat în stomacul ei încăpător. Am rezistat o săptămână fără înghețată, apoi ne-am despărțit, iar ea a ales să intre într-o relație mai stabilă. Cu o cofetărie.

Știu că aproape nimeni nu mai citește cărți polițiste. Eu doar v-am spus de ce am încercat să mângălesc una. Să mă justific, într-un fel...

Pentru că iubesc genul, care cred că acum este subapreciat.

Pentru că nu puteam să închid un ochi noaptea, sub pătură, până nu aflam cine e criminalul din Orient

Express. Și îi datorez cartea asta copilului din mine. Pentru că eram singurul din clasa mea care știa că profa' de Chimie era iubita profesorului de Geografie, iar eu mi-am dat seama de acest lucru după ce s-au închis amândoi într-un laborator, apoi ea a ieșit cu ciorapul rupt la celălalt picior.

Pentru că vreau să citesc aventurile unui mare detectiv român, unul cu un talent nativ pentru arta deducției și extrem de inteligent. Chiar visam în copilărie să fiu eu ăla și chiar aș fi putut. Dacă aș fi avut inteligență și dacă aș avea vreo legătură cu arta deducției.

Pentru că am nevoie de un detectiv al meu, român. Azi, în prezent. Unul care să mă scoată din cotidian și să mă ducă undeva, în lumea lui, plină de indicii, enigme și mistere.

Pentru că, de când am citit Rebecca, îmi imaginez că după fiecare perdea umflată de vânt se ascunde o fantomă, iar de atunci am ales să nu am perdele, ci doar draperii. În orice casă am locuit vreodată. Pentru că, să fim serioși, tu nu te-ai visat niciodată 007? Nu te-ai văzut niciodată la bar, dimineață, pe plajă, dând pe gât un Martini, iar la prânz căsăpind cinci agenți ruși, pe la amiază aruncând în aer două fabrici și un restaurant, pe la 6 seara făcând sex cu o supermodelină mulatră, pe la 7 cu una blondă, în jacuzzi, iar pe la 9 întorcându-te la bar, unde să agăți o agentă franțuzoaică, apoi să arunci și barul în aer, după care să pleci filmat cu încetinitorul, cu cocktailul într-o mână și franțuzoica în cârcă, în timp ce în spatele tău e o explozie uriașă? Dacă n-ai făcut-o, cred că ai trăit degeaba.

Și mai știu că am mai multe șanse să nu mă stropesc atunci când fac împotriva vântului decât acum, când chiar sper să citească cineva această carte.

Dar nu-s trist, m-am asigurat de vânzarea a cel puțin două exemplare: vecinul de la etajul 4, care moare să afle dacă chiar l-a înșelat nevasta, și fosta mea prietenă, pe care eu am dat-o pentru o înghețată și care între timp a devenit model internațional. Pentru că așa e soarta, iar unele medicamente de slăbit chiar funcționează.

Lăsând gluma la o parte, vă mulțumesc că ați cumpărat această carte. Asta, în cazul în care nu v-am dat-o eu cadou. Ce era să fac cu tirajul de 100 de exemplare?

Silviu Iliuță

Misterul indianului înecat într-un dulap

- prima parte -

I

Copilăria marelui detectiv.

Acum mulți, mulți ani. Treizeci și patru.

Povestea lui Anton începe într-o zi călduroasă de vară. La numai o sută optzeci de zile de acea zi, într-o iarnă. Atunci s-a născut, în singurul spital din orașelul de la malul mării, un băiat chipeș ca un Făt-Frumos sau ca un actor de film. Poate chiar ca Florin Piersic, dacă Anton ar fi fost blond. Și dacă ar fi fost frumos. Cât despre „*orașelul de la malul mării*”, în mod evident este vorba de un râu. Mai mult spre pârâu. Practic, un pârâiaș care împarte orașul în două.

Încă de cum l-au zărit prima dată, în salonul numărul 2, și singurul, al maternității, rudele l-au plăcut mult.

- Doamne, ce căpșor... dublu are! (mătușa)

- Nu seamănă deloc cu mine, îi lipsește puța. Al cui e? (tatăl)

- E atât de pătrat... e atât de... Până la urmă, ce naibii e? (mama)

Apoi îl vedem pe grăsunelul Anton la 4 ani de viață, alergând ca un iedut șchiop pe străduțele aproape pavate cu piatră cubică ale orașelului, cu înghețata sa triplă în mâini, dar întinsă și pe obraji sau pe ochi, cu pantalonașii scurți și săltăreți care lasă să se vadă bucățele apetisante și indecente de pulpă. Sau îl zărim mergând de-a bușilea pe alea din curtea de zece metri pătrați a casei. O casă veche și răcoroasă, construită în perioada interbelică, cu îngerași de piatră de sex nedefinit la geam, care îi aprindeau imaginația erotică pe la 14 ani, coloane și balcoane superbe cu fier forjat, pe care Anton avea să învețe să se cațere mai târziu, în adolescență.

Primii pași i-a făcut devreme, pe la 3 ani și 8 luni, precoce ca un geniu.

Era o superbă dimineață de iunie, în care mirosul de vis al florilor de tei venea din curte, iar amețitoarea aromă de ceapă prăjită venea din bucătărie. Atunci, sătul să aștepte să îi aducă cineva castronul cu cereale, Anton s-a dat singur jos din pat. A scos lupa cu mâner de lemn, pe care o avea în trusa Micul Cercetător, a potrivit-o în dreptul ochiului stâng și a descoperit astfel urmele lăsate de picăturile de lapte pe podea. De cincizeci de ori mai mari. Dragul de Anton începea în acea dimineață, inconștient, meseria pe care avea să o îmbrățișeze toată viața: aceea de detectiv profesionist. *„Nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc la locul crimei, la corpul acela întins pe podea și înconjurat de un contur de cretă, la indiciile pe care trebuie să le deslușești, la criminalii care tremură de teama de a nu fi descoperiți, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie! Toată viața mi-am dorit să fiu la locul unei crime, atât de fericit mă*

face acest gând...”, avea să scrie el prin clasa a patra, după ce a citit Amintiri din copilărie.

De la mătușa sa i se trăgea pasiunea pentru detectivistică, ea îi citea în fiecare seară povești cu agenți secreți care aveau numere în loc de nume, negri mititei, crime nerezolvate, dispariții misterioase și detectivi magnifici. Alteori, când ea avea treabă, îl lăsa ore întregi singur în fața televizorului, exact când rula vreun serial polițist. Uneori, i-l și deschidea.

- Te-ai prins cine e criminalul, Anton? Mie mi se pare evident.

- Ngaa, ngaa! Bui, bui, brrr, gu-guu!, zicea el, ronțâind capătul celălalt al biberonului, chiar dacă avea 5 ani. (nu era prea isteț)

- Exact, Anton!

Anton al nostru avea în sânge arta de a fi detectiv, iar accesoriul cel mai important pe care îl avea era lupa, de care a devenit de nedespărțit. La propriu. I se lipise de palma dreaptă după ce a scăpat prea mult superglue pe ea.

În dimineața aceea de pomină, la 3 ani și 8 luni, când golul din stomac l-a făcut să se ridice în două picioare, nu i-a fost greu să găsească drumul până la bucătărie. Iată-l chiar acum, în fața ta, cu scutecul pentru adulți acoperindu-i pulpele și jumătate de burtică. Miroase podeaua, apoi studiază atent prin lentilă petele mărite de 50 de ori.

Un *flash* puternic îi trece prin minte, revelându-i indiciile, în număr de patru: *prima picătură de lapte, păr de pisică, a doua picătură*. Sunt trei. Indicii.

Prima picătură – înseamnă că acolo s-a prelins pe podea laptele adus de mătușa sa. Exact aici a stat ea, durdulie și crăcănată, cu papuceii săi odioși galbeni-pui. Uite, picătura a curs de pe lingurița cât un polonic cu care îl hrănea mătușica pe exteriorul castronului, în dreptul scrisului cu Hotel Majestic, apoi s-a prelins pe pieptul ei, de unde a căzut, în cele din urmă, pe parchet. Anton încă nu știa să citească, altfel și-ar fi dat seama imediat că în tinerețe mătușa sa a furat castronul de la un hotel.

Păr de pisică – pe bune acum, știm toți ce înseamnă părul de pisică!

A doua picătură – este la doi metri de prima picătură. Așadar, pe acolo este drumul!

Se ridică în poziție bipedă, deși el nu știa încă ce înseamnă asta. Un pas mic pentru Anton, un pas uriaș pentru neamul său. Țopăind, prietenul nostru ajunge la ușa bucătăriei. Sare spre broască. Este fericit că ajunge la clanță, rămâne suspendat de ea o clipă, apoi își dă drumul pe podea. Dacă aveți o imaginație bogată și o ardeți mult pe site-urile porno, nu citiți fraza anterioară.

Ușa se deschide, iar Anton al nostru pășește pe podeaua bucătăriei cu eleganța lui Neil Armstrog pe suprafața lunară, adică făcând pași mari și săltăreți, cu fețișoara plină toată de zâmbet și colțul gurii plin de salivă. Știu că o să spuneți că Neil Armstrong nu avea salivă la gură și nu zâmbea, dar adevărul e că nimeni n-a văzut vreodată dincolo de casca aia.

Mătușa, care îl creștea de la o săptămână de viață, după ce părinții i l-au dat în grijă și au mulțumit Cerului că au scăpat de a șaptea gură de hrănit, a exclamat, cu lacrimi în ochi:

- N-are nici patru anișori. Incredibil!!! E primul din familiuța noastră care merge atât de devreme!

Mătușica nu a făcut niciodată o propoziție fără să folosească un diminutiv. Cartofiori, prostioară, străduță, mâncărică, pisicuță, căcuță curg prin sângele ei așa cum prin al lui Anton curg indiciile, probele, martorii.

Apoi, sărmana femeie, emoționată, a bocat jumătate de oră, timp în care cu o mână își ștergea lacrimile și muciișorii, iar cu cealaltă îi îndesa în gura copilului o mâncărică de regim: fasole cu ciolan.

Așa se face că înainte să intre la școală, Anton, viitorul nostru mare detectiv a cărui poveste o citiți azi, avea un corp athletic și frumos. Sau ar fi avut, dacă mătușa sa, care și-a dorit toată viața să aibă un copil, nu l-ar fi hrănit cu atâta dragoste, de vreo șase ori pe zi.

- Niciodată nu lăsăm farfuriuța murdară de mâncărică, da? Hi, hi, hi, ce mărișor se face băiatul!

Astfel a ajuns ca la 6 ani și jumătate să depășească doar cu puțin greutatea medie a unui copil. Cu 36 de kilograme. Și așa a crescut Anton în următorii trei ani cât alții în douăzeci, abia încăpând pe ușa de la baie.

Primele cuvinte le-a rostit la frageda vârstă de 7 ani, când a zărit-o pe EA. E chiar o amintire frumoasă, deși foarte dureroasă. O să v-o spun eu, povestitorul, pentru că Anton n-o s-o facă niciodată.

Se întâmpla la școală. Vedeți clasa? Este una cu gratii la geamurile deschise și mușcate pe pervaz, deranjate de un vânticel de toamnă care adie printre ele. Avem în fața ochilor un cuier albastru de metal lângă

dulapul din capăt și o hartă mare a României agățată pe perete. O vedeți? Atunci îl vedeți și pe Anton.

Este în prima zi a clasei întâi, iar elevii stau câte doi în bancă. Mai puțin el, care nu încape cu altcineva din motive de dezvoltare exagerată pe orizontală, cum spunea mătușa când nu voia să îl numească obez. Toți aruncă frenetic, care încotro, cu ghemotoace de hârtie, băieții se îmbrâncesc între ei sau trag fetele de codițe, fetițele se trag una pe alta de codițe sau aleargă bezmetice după băieți care să le tragă de codițe. E frumos. Toți se distrează, mai puțin doi oameni: Anton, care, dată fiind constituția lui pătrată, nu poate alerga, și ea. În banca a doua de la geam, o blonduță timidă încearcă de zor să tragă de sarafan pentru a-și acoperi juliturile din genunchi.

Flash:

Blonduța își mușcă buza de jos – înseamnă că e emoționată, probabil la fel de emoționată ca și el. Sau are același tic pe care îl avea și vaca Renata când rumega paie. Dar ea e vacă.

Fetița are pantofii curați – s-a șters pe ei la intrarea în școală, asta înseamnă că are o cârpă ascunsă în ghiozdan sau sub fustă. Verifică. Nu, sub fustă nu este.

Se scarpină cu rigla pe creștet – posibil, are păduchi. Să păstreze totuși distanța.

Anton o privește minute în șir cum își aranjează cordeluța, cum deschide ghiozdănelul și, cu o meticulozitate impecabilă, efectuează un număr de magie: ca și Hercule Poirot, cel mai ordonat detectiv din lume, blonda își poziționează cu atenție cartea exact pe centrul blatului mesei, cu precizie milimetrică.

- Umf!, geme.

Apoi pune creionul pe dreapta, scoate o gumă de șters din buzunarul cu fermoar și o așază exact în adâncitura rotundă din masă. Caietul este așezat perfect paralel cu cartea, cu precizie incredibilă.

Anton se uită la ea cu limba scoasă. Niciun elev nu mai făcea asta, toți erau dezordonați ca oile unchiului său când scapă pe șosea. Dar ea... ea era ca oaia aceea neagră, care rămânea tot timpul în mijlocul drumului și care nu voia niciodată să se îndepărteze de linia continuă desenată pe asfalt. Speriată. Specială. Ordonată. Spera, totuși, să nu aibă soarta oii care a fost călcată de o mașină.

- Mii de prăjiturile arse!, șopti el pentru sine.

Aceasta era înjurătura preferată a mătușii sale, pentru care nu există o dramă mai mare decât să ardă ceva de mâncare.

Anton încearcă să o imite pe blonduță, așa că extrage din ghiozdan Abecedarul, apoi primul sandvici, cu șuncă, pe care îl așază în stânga. Al doilea sandvici, cel cu macaroane, paralel cu primul sandvici. Iar în adâncitura din lemn, pe poziția pe care a pus ea ascuțitoarea, trântește o mare bucată de plăcintuță cu brânzică și stafide.

- Grăsaneee! Ciorbă nu ai în ghiozdan?, strigă un coleg.

- Nu.

Anton nu putea să mintă. Avea această calitate, dar și defect. Orice l-ai fi întrebat, ți-ar fi spus adevărul. Era cel mai sincer om din lume.

Nici până în ziua de azi, Anton n-a înțeles de ce au râs copiii de el. Toți, mai puțin ea. În timp ce gândacii

ăia mici se țin cu mâinile de burtă și tremură ca niște viermi căcăcioși de cireșe de mai, înainte de a fi mâncați, ea și-a aplecat capul deasupra băncii și își privește încontinuu caietul, guma, creionul, care trepidează ca efect al tropăielilor viermilor de colegi. Când ordinea de pe masă se strică, ea le aranjează cu aceeași atenție, ca o delicioasă psihopată.

Razele soarelui joacă șotronul prin părul ei de culoarea spicelor de grâu și sar ca nebunele de la urechea stângă la cea dreaptă.

- Ummf!, oftează ea când vede că guma s-a deranjat și nu mai este paralelă cu muchia cărții.

Ea, care pare venită de pe altă planetă, nu de pe Marte, unde toți sunt verzi, își mușcă buza de jos. Dureros de mult, aproape până la sânge. Pe Anton au început să curgă ape, ape. De peste tot: de după urechi, de la subraț, de sub bărbie, de la genunchi. Atât de emoționat era, dragul de el, încât l-ar fi trecut toate transpirațiile, dacă ar fi avut mai multe. Așa l-a trecut una singură, dar bună.

- Ummf! Mmm!

Limba ei a rămas puțin suspendată între dinți, a ținut-o acolo doar câteva secunde, apoi a mușcat iar, pofticioasă, din buza cărnosă. Avea acest tic nervos, pe lângă ăla că ridică mereu din umeri într-un mod ciudat.

O suavă și lunguroasă melodie de dragoste a început să cânte încetisor în capul lui Anton, posibil un refren de la „Tezaur folcloric”. Se și vedea venind în viteză înspre EA, exact ca băiatul din filmare (care era filmat de departe și putea fi și fata), călare pe un puternic și frumos cal alb. Posibil, o iapă. „*Ta ta ra ra ra ra raaaam...*”

- Ummf!

Simțea în piept gemetele ei senzuale. Rând pe rând, unul câte unul, accelerându-i pulsul și amețindu-l de tot.

- Ummf!... Uuuumpf!... Umpff!

Ochii ei albaștri s-au întors spre el și l-au privit preț de o secundă. Era cel mai albastru albastru pe care l-a văzut Anton în cei șapte ani de viață! Mai albastru decât oceanul, deși el nu văzuse oceanul. Mai albastru decât Marea Neagră, deși e oarecum logic, aceasta fiind mai mult neagră. Ochii ei erau mai albaștri decât două albăstrele. În fine, ați prins ideea: erau verzi. Și îl priveau! Asta, în timp ce ea stătea cu capul ușor într-o parte, ofta și își freca ușor lobul deja înroșit al urechii, plimbând absolut miraculos micuța pietricică de o parte și de alta a găurii. Ah, dacă ar fi buzele lui acolo, pe lobul acela...

Anton a simțit o puternică lovitură în stomac și, pentru prima dată în viața lui, și-a dat seama că nu e de la faptul că îi era fomică. Sau că mâncase prea multă fasole.

Atunci s-a îndrăgostit, ca un mare prostănac. În ziua aceea magică și blestemată, Anton a descoperit că are și suflet, nu numai burtică. Apoi, în secunda următoare, de bine ce-l descoperise, l-a și pierdut, așa cum și-a pierdut mătușa sa broșa aurie pe care o cumpărase din Franța, iar acum o caută în fiecare săptămână prin sertare. Numai că, spre deosebire de Anton, mătușa chiar avea o mică șansă să o găsească. Pe când sufletul lui Anton... La naiba, nimeni nu știe cum arată un suflet, cum naibii să cauți ceva care nu știi ce formă și ce culoare are?

Erau pierduți, și el, și sufletul. Probabil, și broșa.

Nici n-a mai contat când copiii au râs de el a doua oară, la strigarea catalogului.

- Anton Scorilo... ce naiba de nume mai e și ăsta?

Unchiul său era de vină, pentru numele său. Cel care îi ținea și loc de tată este un bărbat înalt, 145 de kilograme în viu, care poartă mereu o bască pe cap și se îmbracă zilnic după ultima modă. Cea de acum 30 sau chiar 40 de ani. Cu o barbă a la Decebal, unchiul era un mare admirator al dacilor, pe care îi considera un fel de făuritori ai Universului, niște zei, gigantici, uriași, născători a tot ceea ce există azi pe Pământ și chiar și în America.

La finalul zilei, micuțul Anton stătea ascuns după ușa de la intrarea în școală, în timp ce în curte erau două femei. Dintre care una incertă, dată fiind mustața.

Învățătoarea, cea incertă, îi spunea mătușii:

- Ne ocupă două scaune, doamnă! În clasa aia ar putea încăpea încă un elev, vă dați seama? E superobez, ce o să fac cu el la ora de Educație Fizică?! Cum să alerge cu... parizererele alea?! Doamne!

Învățătoarea își aranja părul ușor nervoasă, mai mult și-l smulgea, iar mătușa plângea și încerca să îi explice:

- O să slăbească... Antonel al meu o să...

- Nici măcar nu putem vorbi cu el! Copilul nu vorbește, doamnă, e întârziat! Vă rog frumos, nu îmi faceți probleme, trebuie să îl retrageți acum și să îl aduceți la anu'.

Lui Anton Scorilo i s-a prăbușit tavanul în cap. Nu pentru că îi păsa foarte mult de școală, dar cum ar

fi putut să trăiască el fără să vadă în fiecare dimineață ochii aceia verzi, în număr de doi? Cum să respire el zilnic fără să o admire cum își aranjează ascuțitoarea, cum își freacă lobul urechii ca o țicnită, cum ridică umerii în mișcări spasmodice, cum geme nemulțumită, cum roade guma de la capătul creionului, cum își mușcă buza de jos când se concentrează? Cum?

Atunci, într-un moment de curaj, din acelea care se întâmplă numai de câteva ori în viață, prietenul nostru a împins ușa la o parte și s-a repezit să iasă pentru a ajunge lângă cele două femei. Din nefericire, Anton și-a dat seama, exact în acel moment, că ușile școlilor sunt făcute pentru elevi mai slabi, chiar aschilopatici, iar cei mai dezvoltăți, ca el, ar trebui să nu încerce niciodată să le treacă pragul cu fața, ci într-o parte. Ar trebui să fie și avertismente din alea, ca la toaletă: un desen care să indice că NU trebuie să ieși frontal pe ușă, ce naiba!

Împinge.

- E un copil cu RE-TARD, doamnă!, urlă învățătoarea, cât să o audă toți cei din curte.

Simte din nou cum îi cade tavanul în cap, dar de data asta la propriu. Atât de hotărât este să iasă pe ușă, încât o zgâlțâie din toate puterile, iar bucățele mici de tencuială se desprind de pe plafon și o ninsoare de humă îi cade pe creștet. Îl vedem pe Anton în prima situație dificilă din viața sa: este înțepenit în prag, iar limba metalică a zăvorului este îngropată în faldurile adipoase ale șoldului drept, sfărtecându-i o bucată de slănină. Doamne, cât este de dureros!

Împinge!

Îm-pin-ge!

Împinge iar, fără să îi pese de suferința fizică. Și limba de fier împunge în același timp ca nebuna, se

înfige în el ca într-un sac cu făină. Doar că sacul ăsta e plin cu sânge și grăsime.

- E HAN-DI-CA-PAT!

Nu poate să iasă, este nevoit să mai rămână în prag câteva secunde, în timp ce picături mari de sudoare îi inundă cămașa albă. Îi este teamă să se uite înspre șold... dacă ar vedea sângele șiroind, și-ar pierde curajul și ar leșina.

E blocat!

Nu se mai zbate, rămâne priponit în nenorocita aia de ușă. Probabil că va sta așa până ce vor veni câțiva profesori să îl împingă.

Ud learcă, stors de la atâta efort, Anton își adună ultimele puteri și, printre gemete și sângerări, adună toate cuvintele pe care le are în el și strigă:

- O SĂ SLĂBESC MULT! VREAU SĂ VIN LA ȘCOALĂ!

A strigat atât de tare, încât porumbeii de pe terenul de sport, care ciuguleau firimituri de pe jos, s-au speriat și au luat-o ca apucații înspre cer, ciocnindu-se între ei.

- O SĂ SLĂBEEEEESC!

Un geam deja crăpat și-a dat obștescul sfârșit și s-a prăvălit pe asfalt. În micuța curte a școlii s-a făcut liniște. Toți elevii și profesorii care se aflau acolo s-au oprit din activități și priveau spre el. Atunci l-a văzut, pentru prima dată cu adevărat, și învățătoarea sa. Ochelarii ei de cotoroață i-au căzut de pe nas, firicelele de păr din mustăcioară i s-au umplut brusc de brobonele mici de apă, iar maxilarul de jos a alunecat, așa cum aluneca maxilarul de lemn al caprei cu care ies vecinii lui la colindat. Bang! Gura ei, larg deschisă, lăsa să

se vadă o dantură perfectă, lucrată atent pe un scaun de stomatolog orb și într-un atelier de mase plastice. Șocată, a bâjbâit, ca pentru sine, un:

- Doamne, vorbește!

Apoi, a leșinat. Din ziua aceea, ea a umblat mereu cu un bandaj la nas.

Peste ani, când Anton a ajuns un detectiv faimos, avea să spună celor care îl întrebau de unde are rana aceea ca o gaură de la șoldul drept:

- Unele povești nu se spun, prieteni. Unele lupte trebuie să rămână secrete.